

שְׁפִילָה לְהַמְיָה

ג מרחשון התשפ"ג
מפטירין רַנִּי עֲקָרָה לֹא יִלְדָה
(ישעיה נד, א)

פְּרִשְׁתַּת נֹחַ

סיפור לשבת

"כִּי מִלְאָה הָאָרֶץ זָבָס" (ו, ג)

לא נחתם דינם אלא על הגזל. (רש"י)
 רבה הראשון של העדה החרדית בירושלים, הגאון הרב יוסף חיים זוננפלד זכר צדיק לברכה היה ממונה על קופה מיוחדת אשר ממנה – היו מסייעים לבני ירושלים להשיא את ילדיהם. באותם הימים העניות הייתה נחלת הכלל, והדלות ניכרה מכל פינה. כל אדם אשר היה זקוק לסכום כסף בכדי להשיא את ילדיו, קיבל מן הקופה, סך של ארבע זהובים! מדובר בסכום גדול מאוד באותם הימים, אשר סייע להורים להשיא את ילדיהם בכבוד.
 פעם אחת, עמד רבי יוסף חיים עצמו להשיא את בתו, אולם לא רצה לקחת בעצמו מקופת העזרה. המתין רבי יוסף חיים, אולי שאר הגבאים הממונים יזכרו לתת לו את ארבעת הזהובים, אולם הדבר נשכח מליבם. משראה רבי יוסף חיים, שאינו מקבל עזרה, הלך וביקש הלוואה מאחד מעשירי ירושלים. העשיר שמח על שהודמן לו לעזור לרב הנערץ, והלווה מיד את הסכום המבוקש. לאחר זמן נערכה החתונה ברוב עם. למחרת החתונה, נזכר אחד הגבאים בבהלה, כי שכחו לתת לרב את ארבעת הזהובים. רץ מיד הגבאי לבית הרב ביקש את מחילתו, והגיש לו את הכסף. "איני יכול לקחת סכום זה", אמר רבי יוסף חיים, "מטרת הקופה היא כדי לעזור לחתן ילדים, ולא כדי להחזיר הלוואות..."

{ פניני עין חמד }

"כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו" (ח, כא)

הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן מפוניבז' זי"ע אמר: כי את המשמעות האמיתית של הפסוק "כי יצר לב האדם רע מנעוריו", הבנתי היטב באחת מביקוריי אצל - הגה"ק בעל החפץ חיים זי"ע, וכך היה מעשה: פעם אחת נכנסתי ובאתי למעונו של החפץ חיים שבראדין, ומצאתי שעומד ומאכיל את בנו הפעוט 'אהרן', ילד זקוניו (מזיווג שני), שישב באותה שעה על כסא גבוה המיוחד לתינוקות. ה'חפץ חיים' ריצה את הילד פעם אחרי פעם בקול מתחנן: 'אהר'לה, אכול. אהר'לה, אכול', ואהר'לה מתעקש וממאן לאכול. לפתע הסב ה'חפץ חיים' את פניו אלי, אחרי שהבחין בהיכנסי, ויאמר: 'היודע מר, מדוע הילד איננו אוכל? זה היצר הרע שמפתה אותו לבל יאכל! והוסיף מיני הוביה, הלא מקרא מלא הוא בספר בראשית "כי יצר לב האדם רע מנעוריו", ובפירושו רש"י, 'מנעוריו' משננער לצאת ממעי אמו ניתן בו יצר הרע, וכי מה מסוגל יצר הרע לומר לילד כה פעוט, אלא, 'אל תאכל', 'תהיה חלש', 'לא יהיה לך כח', 'תהיה ילד חולני ולא תלך ללמוד בחידר'... וכי משהו אחר יכול יצר הרע להסית ילד רך בשנים, שעוד לא מחוייב בשום מצוה, ופטור מעונשין?... למשמע הדברים המשיך הרב מפוניבז' וסיפר נתחייכתי ועל פני ריחפה בת שחוק קלילה של קורת רוח. ראה אותי ה'חפץ חיים' בחיובי, ופנה אלי שוב בנימה של אדם המביא לדבריו ראייה ניצחת: 'רוצה מר להיווכח באמיתות הדבר, ילך נא לראות איך שהגוי השכן זולל וסובא ('ווי אזוי ער פרעסט און זויפט'), כי אותו יצר הרע המניא את אהר'לה שלנו מאכילה, הוא גופו אומר אל הגוי, "אכול! זלול! יהיה לך הרבה כח, תוכל להרביץ ולהרוג יהודים!"

{ פנינים }

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם

פרק ב' וגל עיני ואביטה נפלאות מתורתך
 הנה כאשר האדם שומר על עיניו בקדושה וטהרה, הוא זוכה לזכר את כל דברי התורה אשר הוא לומד ואינו שוכחם, אלא נשארים דברי התורה להיות תקינים במחו וטמונים בלבו, כמו שכתבו חז"ל (תנא דבי אליהו רבה פרק ו), וזה לשונם: כל אדם שיש בו תורה, והוא נשמר מפל חטא וצוון, אומר לו הקדוש ברוך הוא: ברוך אתה, ומהינה לך קרת ריח בעולם, וישמרו וישמנו דברי תורה בפיך לעולם.

ובאר בעל ה"שועות ועקב", שעל ידי שיהיה שומר מפל חטא וצוון, יהיו דברי תורה שנונים בפיו ולא ישכחם, אלא יזכה לזכרון בתורה.

ועל ידי פגם העינים, האדם שוכח את תלמודו, כמו שכתבו חז"ל (ילקוט משלי פרק ו) על הפסוק (משלי ו לב) "נאף אשה חסר לב": אמר רב זבידא, מהו "חסר לב"? שהקדוש ברוך הוא מסיר חכמה מלבו, ואין חכמה אלא תורה, שהיא מחכימת פתי. וכתבו חז"ל (ילקוט שמעוני דברים רמז תתלו), שהחוטא בעיניו בראית אסור, אף הוא נקרא נאף, כי אסור "לא תנאף" הוא אף בעינים, שנאמר (איוב כד טו): "ועין נאף שמרה נשה". וכתב המגיד מבריסק זצ"ל (ספר מחזה עיניים פרק ט) שלכן מצוינו בחז"ל שרב יוסף רב ששת, אשר הם היו הגדולים ביותר בכל זמננו מפל בני דורם, היו סומים בעיניהם. רב יוסף הקה נקרא סיני (ברכות סד), וכן רב ששת הקה בקיא מפלם, כמו שכתבו חז"ל בכמה מקומות (עירובין צו, זבחים צו).

ובאר בעל ה"בן איש חי" זיע"א בשם הרה"ק רבי שמשון מאקטורופולי זיע"א (שנה א פ' בא), שהשעם לקף הוא, מפני שעל ידי שמירת העינים מתבטלת מאדם קלפת "ריב", אשר היא המשפחה מהאדם את תלמודו, ולכן "עינים לב" גימטריא "רבי", וזאת למז שכל השומר את עיניו בקדושה וטהרה, יזכה לזכר את כל למודו, ובוכות קף יזכה להיות רבי ויזכה ללמד וללמד את התורה הקדושה. עד כאן דבריו.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
19:09	18:29	17:18	ירושלים
19:06	18:31	17:34	תל אביב
19:07	18:29	17:25	חיפה
19:09	18:31	17:36	באר שבע

הבן איש חי

שאלה: אם לא היה לו טלית ללבוש ורק היה תפילין מזומנים בידו דק"ל שמניח התפילין אפילו בלא טלית, אם אחר שהניח התפילין הביאו לו טלית אי סגי להתעטף בטלית בעוד שהתפילין עליו, או"ד יסיר התפילין וילבש הטלית ואח"כ יחזור ויניח התפילין כדי שיהיה כסדרן, מאחר שצריך לכתחילה להקדים הטלית לתפילין וכנ"ל בש"ע אור"ח סי' כ"ה. גם עוד נסתפקנו כיוצא בזה ברין התפילין, דק"ל צריך ללבוש של יד קודם של ראש, וגם ק"ל אם לא היה לו תפילין של יד רק של ראש יניח של ראש לבדו ויברך עליהם, הנה אם אח"כ הביאו לו של יד, אם צריך להסיר של ראש וילבש של יד ואח"כ יניח של ראש, או"ד סגי ללבוש של יד בעוד של ראש מונח עליו. וורנו המורה לצדקה ושכמ"ה.

תשובה: [המשך משבוע שעבר]

והנה בוודאי טרחת ב"ד ובע"ד שטרחו לחלוץ פעם אחרת עם כל סדר הקריאה ושאר דברים הוא יותר קשה מחליצת התפילין, ולמה לא יעשה כך בתפילין? והנה ממרוצת לשון רמ"א ז"ל בהגה"ה בש"ע אור"ח סי' כ"ה סעיף א' שכתב: וכשמביאים טלית מעטפו, משמע דאין מצריכו לחלוץ התפילין אלא מעטיפו בעוד שהתפילין עליו. אך אין להוציא דין מדקדוק זה, דאפשר לומר לאו דוקא נקט הכי. ועוד, הנה אנחנו מביאים ראיה והוכחה לדברינו מדין החליצה הנו"ל שכן נראה מן הגמרא מ"ש "ותירוק ומה בכך",

דמשמע אי לאו משום גזירה הוה מצריך לה לכתחילה לרוק פעם אחרת. ועוד נמי מצינו מעשה רב דהגאון מהר"י ברונא ז"ל ובית דינו, שהיו אנשים גדולים, שטרחו ועשו חליצה אחרת. וגם אתיא הסכמת הגאון רבי ישראל בעל תרומת הדשן ז"ל שכתב דשפיר עבדו כן, ומאי שניא נידון השאלה מהתם.

והנה במנחות דף ל"ח ע"א תניא: מצוה להקדים לבן לתכלת, ואם הקדים תכלת ללבן יצא אלא שחיסר מצוה. ופריך: מאי חיסר מצוה? ומשני: אר"י אמר רב, שחיסר מצוה ועשה מצוה. ומאי חיסר מצוה? דלא עבד מצוה מן המובהר. ופירש רש"י ז"ל: חיסר מצוה. מצות ההקדמה, ועשה מצוה, דהאיכא תכלת ולבן, ע"ש. וקשה, למאי נ"מ סיימא הברייתא: "אלא שחיסר מצוה", מאחר דאמרה "מצוה להקדים" שמעינן לכתחילה צריך להקדים, וממ"ש "ואם הקדים תכלת ללבן יצא" שמעינן דביעבר יצא, ולמאי אצטריך לומר "אלא שחיסר מצוה"? והלא בכמה מקומות שמוכר דין לכתחילה ודיעבר ולא מסיים הכי, וכמו דין מצוות דבעו הגן החמה לכתחילה, ויצא י"ח מעמוד השחר, דנקיט לה מכמה דוכתי ולא מסיים "אלא שחיסר מצוה מן המובהר", ולמה בזה אצטריך לאשמעינן?

על כן נראה דאצטריך הברייתא לומר כן, משום דהכא אפשר לתקן לפעמים ולעשות מצוה מן המובהר, והוא היכא דיכול להתיר התכלת ולא יתקלקל, דהא ודאי שיעשה כן לכתחילה ויתירנו כדי שיניח הלבן ואחריו התכלת לעשות מצוה מן המובהר. אבל היכא דא"ל להתירו, וכגון שהיו הקשרים והכריכות עשויים

בהידרוק ובחזוק הרבה והחוטים דקים וא"א להסירו שלם אא"כ יחטכו וילך לאיבוד, דאה"נ כל כהא אמרינן כיון דיצא י"ח אין צריך לעשות כן. ועיין ברש"י ז"ל שכתב בד"ה הכנף מין כנף זו"ל: ואם הקדים התכלת ללבן אינה מעכבת ואין צריך להפסיק התכלת אלא יתן הלבן אחריו, ע"ש, דקדק בלשונו לומר "ואין צריך להפסיק" ולא כתב "ואין צריך להתיר" או "להסיר התכלת", והיינו למידק דווקא היכא שהוא צריך להפסיקו, שבזה יתקלקל ויפסיד התכלת, בזה דווקא אמרינן "ואין צריך", אבל היכא דיכול להתירו ולחזור ולתלותו דאינו מפסיד כלום, דוודאי כה יעשה ויתירנו ויקשרנו מחדש אחר שיניח הלבן כדי לעשות מצוה מן המובהר.

מיהו כל זה שכתבתי הוא שייך רק על נידון הראשון הנו' בשאלה, שהוא בטלית ותפילין, שיש מן הדין דין קדימה לטלית על התפילין מכת תדיר או מכת טעם אחר. אבל נידון הב', היכא שלבש של ראש תחילה, לא שייכא ראיות הנו', יען כי מה שצריך ללבוש היד תחילה לאו משום קדימה שצריך להקדים היד על ראש, אלא משום דק"ל כל זמן שבין עיניך יהיו שתים, והיינו דלכתחילה אין ראוי ללבוש של ראש לבדו בעוד שאין היד מונח. ולכן זה שכבר לבש את הראש מצד הכרח, ורק עתה הוא חסר היד, השתא שהוא מניח היד הנה זה משלים החסרון ומקיים המצוה שכל זמן שבין עיניך יהיו שתים, ולמה יסיר הראש קודם שיניח של יד?

[המשך בשבוע הבא...]

{תורה לשמה}

ספר חסידים

סימן י"ח [המשך]

אדם שאינו יכול להתפלל בכונה בלא סדור שכתוב בו התפלה וכן אדם שבע שלא יוכל לכונן ברכת המזון יקרא בספר שכתוב בו ברכת המזון אבל אם לא התפלל בכוונה בהתפללו בלחש יכוין לבו כששליח ציבור מתפלל יאמר כל תיבה עמו אם יפלא בעיניך על אותן המגמגמים בלשון וקורין לחי"ת ה"א ולשי"ן סמ"ך ולקו"ף טי"ת ולרי"ש דל"ת איך מתפללים או איך קוראים בתורה ואומרים דבר שבקדושה כשמגיעים לנפשינו חתה לא נמצאו מחרפים ומגדפים אל תתמה על החפץ כי בוראנו אשר הוא בוחן לבות אינו שואל כי אם לב האדם אשר יהיה תמים עמו ואחרי שאינו יודע לדבר כענין מעלה עליו כאילו כיון יפה. וכן אותם הקוראים פסוקי דזמרה בקול רם ונעים זמר ואינם יודעים הפסוקים ואומרים בטעות תפלתם וזמירותם מתקבל כריח ניחוח וגם הקב"ה שמח עליו שמחה גדולה ואומר כמה הוא מזמר לפני לפי דעתו ועל זה נאמר ודגלו עלי אהבה. מעילתו עלי אהבה. במשפט לא ימעל פיו מתרגמין לא ידגיל פומיה. מעשה ככהן אחד שהיה פורש כפיו ואמר ישמרך והיה שם חכם אחד והעבירו מלפני התיבה לפי שאינו יודע לחתך האותיות אשר בברכת כהנים והראוהו מן השמים לאותו חכם כי אם לא יחזירו יענש בדבר ע"כ. המתפלל צריך שיתן עיניו למטה ולבו למעלה כדי לקיים שתי מקראות הללו והיו עיני ולבי שם כל הימים נשא לבבינו אל כפים אל אל בשמים ואותן המבטיחים ראשם ועיניהם למעלה כמבטיחים על [הגג] המלאכים מלעיגיך אותם וקורים אותו רישא דחזרי:

ספר חרדים

פרק סא

ביאור המשנה כל העושה מצוה אחת מטיבין לו

ובסוף פרק קמא דקדושין (מ"י) תנן כל העושה מצוה אחת מטיבין לו ומצריכין את ימיו ונוחל את הארץ, ובגמרא בבבלי (לט, ב) פירש, דרצה לומר מצוה אחת תרה על זכייתו והרי קאלו אמר כל שזכייתו מרבים על עונותיו, והדבר קשה למה רבנו הקדוש סתם דבריו דמשמעותו דבחדא מצוה קאמר בלבד. לכן נראה לומר, דכגון למה שאמרנו, שצריך אדם להחזיק מצוה אחת כתקנה בשלמותה תדיר בכל פחו, ואז ודאי מבטח לו שזכייתו יהיו מרבים על עונותיו. והכי נמי גרס על אותה משנה בירושלמי (ה"ט), אמר רבי יוסי בר אבון מי שיחד לו מצוה ולא עבר עליה מימיו, ונראה לכאורה שחלק עם הבבלי ומפרש כל העושה מצוה אחת, כפשוטה, אחת בלבד. והשעם נודע מאליהו, דכשמתחיל מצוה אחת בכל עז ודאי שיהיה צדיק גמור בכל שאר המצוות. ועל דרך זה סיפא דקתני וכל שאינו עושה מצוה אחת אין מטיבין לו וכו' הינו שמבטל אותה ואינו עושה אותה כלל, והוא דעת הרמב"ם שמומר לעברה אחת הרי מומר לכל התורה כלה וכן נמי דעת הרב רבנו יונה. אי נמי, אפשר שגם הירושלמי מפרש המשנה דהעושה מצוה אחת תרה על זכייתו קאמר, אלא מה שכתב שיחד לו מצוה ולא עבר עליה מימיו, בא לתת טעם לרבנו הקדוש אמאי נקט האי לישנא, ותרגן דתריצנא.

חידושים לפרשה

ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס (ו, יא)
 (התשע"ד) פירש"י (על פי הגמרא כסנסללין כז, 6): "ותשחת" - לשון עָרְוָה וְעִבּוּדָת אֱלִילִים: עָרְוָה "פי השחית
 כל פֶּשֶׁר אֶת דְּרָכּוֹ", וְעִבּוּדָת אֱלִילִים קָמוּ (דברים ה, טז) "פֶּן תִּשְׁחִיתוּן וְעִשִּׂיתֶם לָכֶם פְּסָל". "ותמלא הארץ חמס"
 - גָּזַל, שְׁנָאָמֵר (יונס ג, ח): "וּמִן הַחֶמְסִים אֲשֶׁר בְּכַפֵּיחֶם". עד כאן לשון רש"י. כלומר שהפסוק בא ללמד, שדור
 המבול חטא בעבודה זרה, גלוי עריות וְגוֹל. ונ"ל בס"ד ששתי העבירות של גלוי עריות ושפיכות דמים נרמזו
 בפסוק. כי יש לשאול: מדוע כפילות מלת "הארץ"? היה לו לכתוב "ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא חמס",
 ו"הארץ" בתרא למה ליה? אלא שרמזו לעון גלוי עריות! כיצד? מלוי מלת "הארץ" כן: ה"ה אל"ף ר"ש צ"ד עולה בגי' בדיוק "גלוי עריות" (והוא פלא). וזה נרמז
 במלים "ותמלא הארץ", דהיינו מלוי מלת "הארץ". וגם עבודה זרה נרמזה כאן, והוא בחלק הראשון של הפסוק: "ותשחת הארץ לפני האלהים", כי מהו יתור מלות
 "לפני האלהים"? היה לו לומר "ותשחת הארץ ותמלא חמס". הלא כל מעשה אשר יַעֲשֶׂה בעולם הוא לפני האלהים! אלא שרמזו לפסוק בספר דברים שנאמרה בו לשון
 "השחתה" בעבודה זרה, שכן הביא רש"י מהגמרא ראייה ללשון השחתה בעבודה זרה מהפסוק "פֶּן תִּשְׁחִיתוּן וְעִשִּׂיתֶם לָכֶם פְּסָל". וזהו "ותשחת הארץ" - באיזו השחתה
 ? מלת "לפני" בגי' פסל (שכן תחבר נ' וי' ויהיו ס'), ונמצא אומר: "ותשחת הארץ" בכך שקראו ל"פסל" "האלהים". אי נמי: שם אלהים במילוי יודיין "אל"ף למ"ד
 ה"י יו"ד מ"ם" בגי' שלש מאות. נמצא שהמספר שלפני מספר זה הוא מאתים ותשעים ותשע, כמנין עבודה זרה. הרי ש"לפני האלהים" רמז לעבודה זרה. ודוק.

{ 'תורת מאיר' | הרב מאיר מושיאשווילי שליט"א }

וַיֹּדֶל נח שְׁלֹשָׁה בָנִים אֶת שָׁם אֶת חָם וְאֶת יָפֶת (ו, י)

י"ל למה אמר 'את' בשלשתם, ומה בא רבות. ועוד, למה הוצרך לעשות קודם זה הקדמה אחת בענין הצדקות שלו. ונראה לפרש בס"ד כי ידוע כמו שהבנים הגופניים
 נקראים בנים, כן המצות נקראים בנים ותולדות, וכמ"ש רבותינו זכרונם לברכה (בראשית רבה ל, 1) בפי אלה תולדות נח, תולדותיהם של צדיקים מצוות ומעשים טובים.
 והשתא לפי זה מי שהוא צדיק ומוליד בן בנים, יען כי הצדיק הוא מכויץ להוליד בן בעבור קיום מצוותיו יתברך ולעשות נחת רוח ליוצרו שצוהו
 בזה. וא"כ מאחר שהוא מכויץ לעשות רצון השי"ת, הרי בזה נמצא הוליד בן אחר עם זה הבן, והיא המצוה אשר כיון בלבו לקיים רצון השי"ת, משא"כ המוליד בנים
 ואין כוונתו לקיים רצון השי"ת, נמצא זה הוליד בן הגופני בלבד ולא הוליד עמו בן רוחני, שהוא המלאך הנברא מן המצוה, שחשב בלבו כי הוא לא כיון לשם מצוה.
 ולז"א אלה תולדות נח, ר"ל עם תולדות של נח יש עוד תולדות שהם נעשים ע"י נח, ר"ל הכונה שכיון בתולדות שלו כדי לעשות נחת רוח ליוצרו, וכמ"ש רבותינו זכרונם
 לברכה תולדותיהן של צדיקים מצוות ומעשים טובים, יען כי הוא איש צדיק תמים היה בדורותיו את האלהים התהלך נח. ולכן ויולד נח ג' בנים ורוחניים והם את שם
 ואת חם ואת יפת, ר"ל עם כל א' משלשה בנים אלו הוליד בן אחר שהוא מלאך הנברא מן המצוה, שגם הוא נקרא בן אליו, יען כי בכל בן שהוליד שהם חם ויפת
 כיון בזה לשם מצוה ולכן הוליד שלשה בנים עמהם.

{ 'ברכת הרי"ח' | לרבנו יוסף חיים זיע"א }

נצור לשונך מרע

הלכות רכילות | כלל ג סעיף א [המשך]

עוד ראייה מב"ק (צט עב) דמקיש על רב כהנא ורב אסי היכי עבדי הכי (פי' דרש איתא
 שאמרו לבעל הבהמה עבדי בן רב תרתי, שטרפיה לבהמה ופטריה לטבח מלשולמי דמי
 עבור ההיזק, שסותרים דברי רב אהרדי) והתניא מנין ליוצא מבית דין לא יאמר אני מוכה
 וחברי מחייבין אבל וכו' תלמוד לומר לא תלך רכיל בעמך, אימא דהם ידעו שהיו
 אומרים לרב גב בפניו וממילא מותר להם לומר שלא בפניו, ואפילו אם תרצה לדחות
 דמפני שהם תלמידיו לא מסתבר שהיו אומרים לו בפניו (ובאמת אין זו דחיה גמורה ראי
 לאו משום אסור רכילות היה מותר להם לומר ולתמוך אף בפניו מפני מה פטר את הטבח
 מלשם, כיון דלדעת רב הטרף הטבח בשחיתותו את הבהמה, וכדאמרינן בסנהדרין דף
 ר', מנין לתלמיד שיושב לפני רבו ורואה זכות לעני וכו' תלמוד לומר לא תגורו מפני
 איש), אביא לך עוד שתי ראיות שאין עליהם תשובה.
 א. מה שהבאתי לעיל בחלק א' ראייה מסנהדרין (ל'), מכתב היכי כתבי ר' יוחנן אמר זכאי
 משום לא תלך רכיל בעמך, ואף דשם חותם בפניו כדמוכח בירושלמי על משנה זו,
 שמע מיניה דאף בפניו אסור משום רכילות.
 ב. ועוד ראייה ברורה ממוק (טז עא) דאמר רבא ואי אתפקר בשלוחא דבי דינא ואתי
 ואמרו לא מתחזי כלישנא בישא, וכפי מה שפירשנו לעיל לפי דברי הראש והרן דקאי
 הענין על רכילות שהגיד השליח למשה רבנו עה מה שדיברו עליו דתן ואבירם, ואם
 איתא דמימא דר' יוסי שאמר מימי לא אמרתי דבר וחזרתי לאחורי קאי גם על רכילות,
 מאי ראייה מייתי, אימא דהשליח היה יודע שהיה אומר דבר זה, שהוא אמת אף בפני דתן
 ואבירם, ורבא בעצמו פסק שם בערכין (טז עב) כר' יוסי דמותר. ואין לומר דאעפכ
 למשה רבנו עה היה אסור לשמוע אותן הדיבורים ולכתבם בתורה הקדושה, ומאי
 דאמרה הגמרא כל מילתא דמתאמרא וכו' היינו לאומר בלבד, אכ איך אמר ר' יוסי
 מעולם לא אמרתי וכו' הלא הכשיל בזה את השומעים, ועוד דהא להרמבם איריין
 השתא ולכבר כתבנו לעיל בחלק א' [כלל ב' סקג] דלהרמבם האי מימרא דמוק אשליח גב
 קאי, אלא ודאי דאין חילוק ובכל גוויי אסור מן התורה אפילו על דבר אמת ובפניו.

**הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת
 הצדקה והחסד למשפחות
 עמוזות "בצדקה תמונני" שמה לה למטרה
 לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי
 יכולת פלפלית ע"י מתן סיוע פלפלי רחב היקף.
 העמותה פועלת ללא מטרות רווח כלל!**

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה לילודת ולתנוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

חיוזק אמונה וביטחון

חיוזק במצות: שמירת שבת, טהרת משפחה וכו'

צעקת עשו

אותו רשע חוזר מן הציד, נכנס ומתברר לו שהקדים אותו יעקב והוא בוכה "ויבך" בן כמה הוא בוכה זה הרשע הזה? בן 63 היה עשיו בשעה שבא לקבל את הברכות. בוכה, מה אתה בוכה אמרת מילים מלים, מה זה בכורה? מה זה ברכות? אותו דבר. אבל לא, הרשע הזה היה מאמין, היה מאמין גדול!! עד שאומרת התורה הקדושה "ויצעק צעקה גדולה ומרה", צעק עשיו צעקה גדולה ומרה על זה שהקדים אותו בברכות. "הברכה אחת לך אבי?" מוזעזע מה שקורה עם עשו כשהוא בא ליטול את הברכות עכשיו הוא מבין את המחיר של ה"פסוליה", הנזיד עדשים, מה הוא הפסיד בעצם? אתם יודעים מה הוא הפסיד? כתוב שהקב"ה לא ותרן, כל האומר שהקב"ה ותרן "וותרו בני מעיו" הקב"ה מודד מידה כנגד מידה. רבותי, הקב"ה שילם ליעקב אבינו על אותה צעקה שצעק עשו הרשע, בבניו אחריו, מי צעק אותה צעקה? מרדכי היהודי. גם אצלו נאמר "ויצעק צעקה גדולה", צועק מרדכי היהודי גם כן, על מה צועק מרדכי היהודי אתם יודעים? על זה שאמר אותו רשע המן, "להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן, טף ונשים ביום אחד, ושללם לבוז". איזו גזירה אימה. אם לוקחים מכם ילד ורוצים להרוג אותו איזה צעקה עד לב השמים תהיה? שני ילדים - השם ירחם מה קורה, משפחה - אין מה לדבר, עם שלם ביום אחד, להשמיד ב-127 מדינות, רצח עם, תארו לכם איזה צעקה צעק אותו יהודי שהיה אכפת לו מעם ישראל, שהיה מסכן את חייו בשביל עם ישראל. אותה צעקה צעק עשו הרשע, שהרי הקב"ה שילם מידה כנגד מידה, מה היה לו לצעוק כל כך לעשיו? אלא הוא הפסיד הוא וזרעו אחריו את חיי הנצח, בגלל נזיד עדשים.

כשהוא הפסיד את הברכות הוא הפסיד לו ולזרעו אחריו עד עולם כולל הנצח שלהם. וזה מדובר על מאמין אם הוא לא מאמין מה הוא בוכה? מה הוא צועק? מה זו ברכה? אל תברך. הוא מאמין, ואותו מאמין בשעה שעומדת לפניו התאוהבה הוא לא יכול להתגבר, הוא יודע מה עומד על המשקל, והוא לא יכול להתגבר, הלעיטני כמו גמל. אז תראו שכר עבירה 'הפסוליה' כנגד הפסדה. ואנחנו לא באותה ספינה? כל עבירה שאנחנו עושים, שאנחנו מרוויחים, אם נבדוק מה אנחנו מפסידים תאמינו לי לא תצאו

מבית המדרש. לא תצאו מבית המדרש. אבל הבורא יתברך אמר, שהאדם גם אם יעבוד, אבל כל עבודה תהיה על מנת תורה "וכל מעשיך יהיו לשם שמים", גם העבודה תחשב לו תלמוד תורה. אם האדם לומד בבוקר וקובע עיתים לתורה, ובערב, ועובד באמצע לצורך מחיה ולא בשביל מותרות סתם, לא לדברים בטלים לא להתגאות, לא להכניס וידיאו טלוויזיה, עבודה זרה הביתה, אלא למען שמו יתברך, אם כך, זה גם רבותי יחשב לו תלמוד תורה. אנשים לא רוצים לחנך את הילדים שלהם שיהיו ילדי רחוב, אתם לא רוצים נכון? למה מכניסים את הרחוב לבית בסלון, בצבעוני? ואת הרחוב לא של היהודים, של הגויים, של הגויים הטמאים, כל הפריצות, כל העבודה הזרה, כל השפיכות דמים, כל הרכילות ולשון הרע באותו כלי מתועב, ישתבח שמו לעד אני ניצלתי מזה. גם אני הייתי רואה פעם, אבל לא ידעתי, עד שהבנתי שהפסוק אומר "רבות רעות צדיק ומכולם יצילנו השם". ומהם הרעות שצריך הצלה מהם: רעות: ראשי תיבות: = רדיו, = עיתון, = וידיאו, = תלוויזיה. שהרי יש בהם כל הלכלוך. היום אני חי בלי אלו ובכל זאת אני יודע יותר מכס, היום אתם יודעים על כל העולם, על עצמכם לא יודעים כלום. אני באתי בשביל עצמי או בשביל העולם? מה אני סלגוף, מדווח מה קראתי שמה על ההוא תחת מסר, נמסר? אלא שאני צריך לדעת מה קורה איתי, בשביל מה באתי לעולם. עכשיו ברוך השם יש לי 24 שעות לפחות להתבונן בשביל מה אני כאן. אתם אין לכם זמן, למה? גמרתם את העבודה חייבים לקרוא עיתון, מה קרה היום בעולם, צריך לדעת, את ההשלמה עושים בטלוויזיה, ואם מספיקים יומן חדשות ברדיו והולכים לישון, לפעמים נרדמים ליד הטלוויזיה ככה וזהו. קמים בבוקר ונגמר הסיפור. אתם זוכרים את התוכניות לפני שבועיים? לא זוכרים, לפני שלושה? לא זוכרים. הנה בזכותם את החיים. שרפתם את הזמן. אתם חושבים שאתם רוצים לחיות? הפוך. איך נעביר את הזמן? נראה טלוויזיה, מה לא נלך לסרט, אתה יודע מה נשחק קלפים, לא אתה יודע מה לא בא לי על זה ... שיעבור השבוע כבר. כל כך לא אוהבים את החיים, אז לכו תמותו. ואנשים רק אוכלים, שותים, ישנים, עובדים, ועוד פעם ועוד פעם בשביל מה? אחד אמר לי תשמע למה אתה עובד? אני עובד עד הפנסיה אחרי הפנסיה אני אנוח, אמרתי לו 65 שנה אתה הולך לעבוד כדי לנוח 5 שנים? מי אמר שתגיע בכלל לגיל 65 הוא רוצה לנוח. אתם מכירים את המעשה שהיה עם פורד, נשיא

ארה"ב. נשיא ארה"ב, פורד, שיש לו חברת "פורד" למכוניות. פעם אחת הלך במאימי ביץ' וראה שם דייג יושב יהודי, יש לו פחית חציה דגים, החכה לידו והוא ככה משתוף, אמר לו: למה אתה לא ממלא את כל הפחית? אמר לו: בשביל מה זה מספיק לי. אמר לו: לא, תשמע, תמלא את הכל תמכור בשוק יהיה לך הרבה כסף. אמר לו: בשביל מה אני צריך הרבה כסף? הוא אומר: תקנה חבית תמלא דגים הרבה, תמכור ויהיה לך הרבה כסף. אומר: בשביל מה אני צריך כל כך הרבה כסף? פורד: תקנה כמה חביות. היהודי: ומה יהיה אחר כך? פורד: תמלא הכל דגים, תמכור בשוק יהיה לך עוד יותר כסף, היהודי: נו ומה עכשיו? אומר: תקנה דוגית איזה סירה קטנה ותיכנס למים היותר עמוקים ותדוג דגים גדולים אז תרוויח עוד יותר כסף. היהודי: ומה אחר כך? פורד: תקנה אוניה ותדוג לווייתנים ויהיה לך צי של אוניות, יהיה לך צוות גדול ותהיה עשיר אדיר, אדיר, אדיר. אומר: טוב בשביל מה? אומר לו: אחרי שתהיה עשיר גדול, תוכל לנוח שעה שעתיים. אומר לו: אהבל אני כבר עכשיו נח שעה שעתיים בלי כל זה. ואנשים יום, יום קמים אותו סדר עבודה, אוכל, שתייה ושינה. עבודה אוכל שתייה ושינה. רבותי בשביל מה קיבלנו נשמה טהורה? בשביל מה קיבלנו נשמה? הרי אנחנו לא בהמות. "ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו" ישראל לא ידע על מי להתבונן, למה אנחנו ככה? רק לאכול לשחות ולחיות? לחיות גם בהמה חיה, מה ההבדל ביני לבין הבהמה? שאני נצטוויתי ע"י הבורא יתברך שמו לעשות את רצונו. [המשך בשבוע הבא...]

מתוך הרצאותיו של כבוד הרב
אמנון יצחק שליט"א
בשנת 1990 (לערך)
לשמיעת שיעורים והרצאות
חיגו
(גם מטלפון כשר)
02-3724787

להצלחה בעסקים
בן ציון בן הנה
לעילוי נשמת
אליס בת פרלח

לזיווג הגון מהרה
אבנר מואיז בן משה
שלומי בן רינה
אבנר מואיז בן משה

לעילוי נשמת
איבון ספינוי בת פרידה,
חיים בן ברכה
שולה בת חנה

לעילוי נשמת
שרה בת רבקה
דוד בן רבקה
חנה בת רומיה ע"ה

ניתן להשיג 'קובץ מלוטט בבעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה

להצלחה למוסדות
'לדעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
מינה בת סימה
יוחאי בן סילביה
שרון

לרפואה שלמה
מהרה
תמר בת שלמה